

De zeven bedelingen

De Schrift verdeelt de tijd (waarmee bedoeld wordt de hele periode vanaf de schepping van Adam tot aan de 'nieuwe hemel en een nieuwe aarde' van Openbaring 21:1) in zeven ongelijke perioden, gewoonlijk **bedelingen** genoemd (of: rentmeesterschap, uitdeling; zie Ef. 1:10 en 3:2). Maar soms worden die ook wel 'eeuwen' (Ef. 2:7) of dagen genoemd, zoals in 'de dag van de Heer'.

Deze perioden worden in de Schrift afgebakend door een verandering in Gods manier van handelen met de mensheid, of een deel daarvan, met betrekking tot de volgende twee vraagstukken: de zonde ende menselijke verantwoordelijkheid.

Elk van deze bedelingen kan beschouwd worden als een nieuwe toets voor de natuurlijke mens, en ze eindigen allemaal met oordeel. Dit oordeel maakt duidelijk dat de mens in elke bedeling jammerlijk gefaald heeft. Vijf van deze bedelingen of tijdperken zijn al voorbij; wij leven in de zesde bedeling, waarschijnlijk al aan het einde ervan, en hierna komt de zevende en laatste bedeling: het duizendjarig rijk.

1. De mens in onschuld

De eerste bedeling, van de onschuldige mens, strekt zich uit van de schepping van Adam in Genesis 2:7 tot aan de verdrijving uit de hof van Eden. Adam was geschapen in onschuld en hij was onwetend wat betreft goed en kwaad. Hij was samen met zijn vrouw, Eva, in de hof van Eden geplaatst en kreeg de verantwoordelijkheid opgelegd om niet te eten van de boom van de kennis van goed en kwaad. De bedeling van de onschuld mondde uit in het eerste falen van de mens en de verreikende, rampzalige gevolgen ervan. Ze werd afgesloten met dit oordeel: '[De HEERE God] verdreef de mens (...)'. (Zie Gen. 1:26; 2:16-17; 3:6,22-24).

2. De mens onder het geweten

Door de zondeval kregen Adam en Eva kennis van goed en kwaad en die kennis droegen zij over op hun nakomelingen. Hierdoor werd het geweten een basis voor juist moreel oordeel, en het menselijk ras werd nu beoordeeld naar de verantwoordelijkheid om het goede te doen en het kwade te laten.

Deze bedeling van het geweten (waarbij er nog geen regering of wetten ingesteld waren) duurde vanaf Eden tot aan de zondvloed. Het resultaat van deze bedeling was dat 'de slechtheid van de mens op de aarde groot was en dat al de gedachtespinsels van zijn hart elke dag alleen maar slecht waren', en ook de tweede toets van de natuurlijke mens sloot God daarom af met oordeel: de zondvloed. (Zie Gen. 3:7,22; 6:5,11-12; 7:11-12,23).

3. De mens in heerschappij over de aarde

Uit het vreselijke oordeel van de zondvloed redde God acht personen. Aan deze mensen vertrouwde Hij, nadat het water van boven de aarde opgedroogd was, de gereinigde aarde toe en gaf ze de macht om de aarde te besturen. Dit was de verantwoordelijkheid van Noach en zijn nakomelingen. Deze bedeling van menselijk bestuur resulteerde in het zondige streven om onafhankelijk te worden van God: de

bouw van de stad Babel en de toren op een vlakte in het land Sinear. En ook deze bedeling werd afgesloten met Gods oordeel: de spraakverwarring. (Zie Gen. 9:1-2; 11:1-4,5-8).

4. De mens onder de belofte

Uit de verspreide nakomelingen van de bouwers van Babel riep God één man, Abram, met wie Hij een verbond sloot. Sommige van de beloften aan Abram en zijn nakomelingen waren louter genade en onvoorwaardelijk. Deze zijn al letterlijk vervuld of zullen nog vervuld worden. Andere beloften waren voorwaardelijk en hingen af van de trouw en gehoorzaamheid van de Israëlieten. Maar al deze voorwaarden werden geschonden, en de bedeling van de belofte mondde uit in het falen van Israël en eindigde met het oordeel van de slavernij in Egypte. Het Boek Genesis, dat opent met de verheven woorden: 'In het begin schiep God', sluit af met: 'in een kist, in Egypte'.

(Zie Gen. 12:1-3; 13:14-17; 15:5; 26:3; 28:13-14; Ex. 1:13-14).

5. De mens onder de wet

Opnieuw kwam God met Zijn genade de hulpeloze mens te hulp en verlostte Zijn uitverkoren volk uit de hand van de onderdrukker. In de woestijn Sinai stelde Hij hun het verbond van de wet voor. In plaats dat ze God nederig smeekten om de relatie van genade te laten voortduren, antwoordden ze aanmatigend: 'Alles wat de HEERE gesproken heeft, zullen wij doen!' De geschiedenis van Israël in de woestijn en in het land is één lange opsomming van flagrante, aanhoudende overtredingen van de wet. En uiteindelijk, na herhaalde waarschuwingen, sloot God het testen van de mens door middel van de wet af met oordeel: eerst werden de tien stammen van Israël en daarna Juda uit het land verdreven in een verstrooiing die ook nu nog voortduurt. Onder Ezra en Nehemia keerde een zwak overblijfsel terug, waaruit op Gods tijd Christus werd geboren: 'geboren uit een vrouw, geboren onder de wet' (Gal. 4:4). Joden en heidenen spanden samen om Hem te kruisigen.

(Zie Ex. 19:1-8; 2 Kon. 17:1-18; 25:1-11; Hand. 2:22-23; 7:51-52; Rom. 3:19-20; 10:5; Gal. 3:10).

6. De mens onder de genade

Met de offerdood van de Heer Jezus Christus begon de bedeling van de genade; en genade is onverdiende gunst. God *schenkt* rechtvaardigheid in plaats van rechtvaardigheid te eisen zoals onder de wet. Volkomen en eeuwige redding wordt nu Jood en heiden om niet aangeboden op grond van geloof in Christus, met erkenning van zonde, of anders gezegd: berouw.

'Jezus antwoordde en zei tot hen: Dit is het werk van God, dat u gelooft in Hem die Hij heeft gezonden' (Joh. 6:29). 'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: wie in Mij gelooft, heeft eeuwig leven' (6:47). 'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: wie Mijn woord hoort en gelooft Hem die Mij heeft gezonden, die heeft eeuwig leven en komt niet in het oordeel, maar is uit de dood overgegaan in het leven' (5:24). 'Mijn schapen horen Mijn stem en Ik ken ze en zij volgen Mij. En Ik geef hun eeuwig leven, en zij zullen geenszins verloren gaan in eeuwigheid en niemand zal ze rukken uit Mijn hand' (10:27-28). 'Want uit genade bent u behouden, door het geloof; en dat niet uit u, het is de gave van God; niet op grond van werken, opdat niemand roemt' (Ef. 2:8-9).

De voorzegde uitkomst van deze toets voor de mens onder de genade is het oordeel over een ongelovige wereld en een afvallige Kerk (zie Luk. 17:26-30; 18:8; 2 Thess. 2:7-12; Openb. 3:15-16).

De eerste gebeurtenis bij de afsluiting van deze bedeling zal de komst van de Heer vanuit de hemel zijn, waarbij de ontslapen gelovigen opgewekt worden en samen met de gelovigen die dan leven 'worden opgenomen de Heer tegemoet in de lucht; en zo zullen wij altijd met de Heer zijn' (1 Thess. 4:16-17).

Daarna volgt de korte periode die 'de grote verdrukking' (of: 'benauwdheid') genoemd wordt (Jer. 30:5-7; Dan. 12:1; Zef. 1:15-18; Matth. 4:21-22). Hierna vindt de persoonlijke terugkeer van de Heer naar de aarde in kracht en grote heerlijkheid plaats, en ook de oordelen die de zevende en laatste bedeling inluiden (zie Matth. 25:31-46 en 24:29-30).

7. De mens onder de persoonlijke heerschappij van Christus

Na de reinigende oordelen waarmee de persoonlijke wederkomst van Christus naar de aarde gepaard gaat, zal Hij duizend jaar lang regeren over het herstelde Israël en over de hele aarde. Dit is de periode die gewoonlijk het duizendjarig rijk genoemd wordt. Hij vestigt Zijn troon in Jeruzalem, en de gelovigen – onder wie zij die gered zijn tijdens de bedeling van de genade, oftewel de Gemeente – zullen met Hem delen in Zijn heerlijkheid. (Zie Jes. 2:1-4; Jes. 11; Hand. 15:15-18; Openb. 19:11-21).

Maar wanneer de satan 'een korte tijd wordt losgelaten', blijkt dat het natuurlijk hart van de mens nog net zo geneigd is tot het kwaad als altijd, en de satan kan heel gemakkelijk de naties verzamelen tot de oorlog tegen de Heer en Zijn heiligen.

En ook deze laatste bedeling eindigt, net als alle andere, met oordeel. De grote witte troon wordt opgericht, de ongelovig gestorvenen worden opgewekt en definitief geoordeeld, en daarna komen de 'nieuwe hemel en een nieuwe aarde'. De eeuwigheid is begonnen (zie Openb. 20:3,7-15; Openb. 21 en 22).

C.I. Scofield